

שיעור 9
20 - 26 פברואר

העימות הגדול והקהילה הקדומה

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי:
מעשי השליחים 1:6-8, 2:5-12; בראשית 11:1-9, 13;
מעשי השליחים 30:1-4, 54:7, 29:10-12.

פסוק לשינון: "כִּשְׂרָאוֹ אֶת בְּטַחוֹנָם שֶׁל כִּיפָא וְיוֹחָנָן וְהִבְחִינוּ שֶׁהֵם אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים וּבִלְתֵּי מַלְמָדִים -- תָּמְהוּ. הֵם זֶהוּ אוֹתָם, שֶׁבְּעֵבֶר הָיוּ יַחַד עִם יִשׁוּעַ" (מעשי השליחים 13:4).

המכשול הגדול ביותר שעמד בפני ישוע בקשריו עם תלמידיו היה דעותיהם הקדומות. התלמידים שמו על ליבם מעט מאוד ממה יאמר להם ישוע כשזה לא הסתדר עם הרעיונות של מי שהוא צריך להיות לדעתם. ממש עד לזמן של עלייתו השמיימה, עדיין חקרו התלמידים את ישוע על שחרור ישראל ממשטר הרומאים. זה היה רק לאחר עשרה ימים של תפילה ושבט אחים בקירבה רבה בנוכחותו של אלוהים שדעות קדומות דומיננטיות הוחלפו לבסוף עם האמת, והתלמידים היו מוכנים לשמוע את מה שאלוהים אמר להם. וזה סלל את הדרך לאירועים המדהימים שאירעו בחג השבועות הראשון שלאחר קורבן המשיח. כמובן שהקהילה עדיין עמדה בפני אתגרים רבים, במיוחד ממנהיגים דתיים מקומיים, שחלקם היו נחושים בדעתם לבלום את הקהילה בדיוק כשם שהיו נחושים לדכא את ישוע.

לפיכך, בשיעור השבוע, נוכל לראות את נושא העימות הגדול מתבטא בדרכים שונות. נוכל לראותו בא לידי ביטוי באופן גלוי, תוך שבעלי השררה בהשראת השטן מדחיקים את האמת. אבל נוכל גם לראות את זה מתגלה באופן מרומז במקום חיוני יותר: הלב האנושי.

* לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה- 27 פברואר.

תחילתה של התחלה חדשה

לאחר תחייתו, בילה ישוע 40 ימים של מפגשים עם התלמידים כדי לאשר את התחייה ולעזור להם להבין טוב יותר את מלכות האלוהים (מעשי השליחים 1: 3; קורינתיים א' 7-15). למרות זאת, כאשר הם התאספו לפני שעלה ישוע לשמים, בראש מעייניהם עמדה השאלה בדבר הזמן בו ישוע ישים סוף לכיבוש הרומאי הנתעב (מעשי השליחים 6: 1). הרעיונות שהיו להם על מה שצריך היה להתרחש היו כל-כך מושרשים שהם פשוט לא הקשיבו למה שישוע אמר להם. גם לאחר שלוש וחצי שנים של הוראה עקבית קרובה (שווה הערך לתואר באוניברסיטה), מהמורה הטוב ביותר שידע העולם אי פעם, עדיין היו לתלמידים דעות שגויות רבות שהיה עליהם לשכוח.

קיראו את מעשי השליחים 8: 1-6. לנוכח בורות שכזו, כיצד ענה להם ישוע?

ישוע התמקד בבעיה האמיתית ולא ביזבז זמן בניסיון לתקן כל אי הבנה. ההעצמה של רוח הקודש הייתה חשובה הרבה יותר מאשר דיון פוליטי. לאחר שצפו בעלייתו של ישוע לשמיים אל בין העננים עד שנעלם, הבחינו התלמידים בשתי דמויות שנצבו לידם ואמרו להם שישוע יחזור. ובדיוק כפי שעלה השמימה והתקבל שם כמלך מנצח, כך יבוא שוב כמלך וכמנצח שעליו חלמו כשנשאל בדבר שיקומה העתידי של ממלכת ישראל. אולם היום הזה יתעלה אפילו על החלומות הגדולים ביותר שלהם משום שהוא יבוא כמלך הבריאה כולה, לא רק מלך על פיסת אדמה קטנה במזרח התיכון. אחד-עשר התלמידים חזרו לירושלים מהר הזיתים, ראשיהם מלאים בחוויות וזכרונות וליבם בוער באמיתות שנחשפו על המשטיח ישוע (לפחות האמיתות שהם הבינו). אבל הם נצטרכו לדבר נוסף. ישוע אמר להם לחכות מספר ימים עד שייטבלו ברוח הקודש (מעשי השליחים 1: 4,5), למרות שהאויב הובס הוא לא סיים לגמרי מפעילותיו, והם יזדקקו לכוח אלוהי כדי לעמוד במשימה לשמה קרא להם ישוע.

קיראו את מעשי השליחים 1: 14. מה היה ההבדל המשמעותי באופן שבו התלמידים התייחסו זה לזה עכשיו, בהשוואה למה שהיה לפני כן, כגון מה שנראה במתי 24: 20-20, ואיזה מסר יש לנו בשינוי הגישה? באילו דרכים תוכלו לשים בצד את העצמי כדי להתכונן להשתפכות של רוח הקודש?

חג השבועות

במשך עשרה ימים התפללו חסידיו של ישוע, וניסו לאמוד את חוויותיהם עם ישוע לאור כתבי הקודש, הראו ענווה וקבלה אחד לשני, ולבסוף נתאפשר לרוח הקודש להטביע במ את האמת. בדיוק כמו שריחפה רוח אלוהים מעל פני התהום בתחילת תהליך הבריאה, כך גם ריחפה רוח אלוהים מעל כל אחד מהשליחים, והופיע כלשונות כלהבות אש על כל אחד מהם (מעשה"ש 2: 2,3). זו היתה התחלה חדשה, בריאה חדשה. **קיראו את מעשי השליחים 2:5-12. מה המשמעות של מה שקרה כפי שמתגלה בפסוקים האלה? השוו עם בראשית 9-11:11.**

זמן מה לאחר המבול, תושבי כדור הארץ החליטו לבנות מגדל שיגיע לשמים (בראשית 9-11:11). על-מנת למנוע מהם מאמץ יהיר ומטופש שכזה (כמו גם הרעות החדשות שהם המציאו, בראשית 6,5:11), אלוהים בילבל את שפתם המשותפת והפיץ אותם "על-פני כל-הָאָרֶץ" (בראשית 9-11:11). בחג השבועות אלוהים פעל בצורה הפוכה: בנס תקשורת. כאן הוא ראה קבוצה של אנשים שלא ניסתה לבנות מגדל בבל חדש אלא היו מוכנים להכריז את החדשות הטובות שהרוע יגורש יום אחד לנצח. "בִּירוּשָׁלַיִם הִתְגֹּדְרוּ יְהוּדִים יְרָאִי אֱלֹהִים מְכַל עִם וְעַם אֲשֶׁר תַּחַת הַשָּׁמַיִם" (מעשה"ש 2: 5; השוו עם הפיזור שבגלל מגדל בבל), והם נאספו יחד בתדהמה בעוד שהם שומעים כל אחד מהם את שפתם מדוברת על-ידי השליחים (מעשה"ש 2: 6-11). שמעון השתמש בהזדמנות זו לדבר אליהם. הוא דיבר על השתפכות רוח הקודש כחלק מההכנה של האנשים לפגוש את אדונם (מעשה"ש 2: 17-21). הוא הצביע על משימתו האמיתית של המשיח והוכיח אותם על שצלבו אותו (מעשה"ש 2: 23). "כְּשֶׁמַּעַם הִתְעַצְבוּ מֵאֵד בְּלִבָּם" (מעשה"ש 2: 37), ושלוש אלפים איש הוטבלו והצטרפו לשליחים (מעשה"ש 2: 41).

היו גם כאלה שבהשראתו של השטן הסכימו למותו של ישוע ועכשיו, תחת השפעת רוח הקודש, האמינו והומרו לישוע. מה זה אומר לנו על כוחו של אלוהים לא רק לסלוח לחטאים הגרועים ביותר, אלא גם לשנות את הלבבות הקשים ביותר?

ההתייצבות מול הצדוקים

קיראו את מעשי השליחים 30:1-4. כיצד מתגלה כאן נושא העימות הגדול? באילו דרכים שמראות שזוהי רק דוגמה אחת שבאה לידי ביטוי לאורך כל ההיסטוריה? כיצד ניתן לראות את השטן פועל כאן, ומנגד כיצד ניתן לראות את אלוהים פועל?

"הכוהנים והשליטים ראו כי ישוע רומם מעליהם. כששמעו הצדוקים, שלא האמינו בתחיית המתים, את השליחים שהכריזו כי ישוע קם מן המתים, הם זעמו, והבינו כי אם השליחים יורשו לבשר אודות הגואל שקם לתחייה, ויעשו ניסים בשמו, התורה של הצדוקים שלימדה שלא תהיה תחיית מתים תידחה על ידי כל, וכת הצדוקים תכחד במהירה" (אלן גיי וייט, 'מעשי השליחים', עמ' 78).

מה שהסעיר את המנהיגים במיוחד היה הריפוי שעשה האדון באמצעות כיפא (ראה מעה"ש 10:3). אולם גם כשעמדו התלמידים מול מנהיגים אלה הם לא היססו. הכוהנים לא ציפו לכך מ"אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים וּבְלֵתֵי מְלַמְדִים" (מעה"ש 13:4). התלמידים נשלחו אל מחוץ לחדר, והמנהיגים נועצו ביניהם, שלדעתם אם הם יצוו על התלמידים לא ללמד בשמו של ישוע, הם ייכנעו בצייטנות (מעה"ש 18:4). כמה שהם טעו. התלמידים חזרו והצטרפו לאחרים ויחד שיבחו את אלוהים (מעה"ש 24:4). הם התפללו לתעוזה רבה יותר ושאלוהים יושיט את ידו להוסיף לרפא (מעה"ש 29,30:4). והם לא נצטרכו לחכות זמן רב. בגלל הפופולריות ההולכת והגדלה של התלמידים, אנשים הביאו את החולים אל החוצות כדי לאפשר לצילו החולף של כיפא ליפול עליהם (מעה"ש 15:5). המונים הגיעו מערים סמוכות, והחולים כולם נרפאו (מעה"ש 16:5). עד כאן אנו יכולים לראות בהשתלשות העניינים את העימות הגדול: מנהיגים חסרי מצפון המבקשים לדכא את האמת; ואנשים נאמנים הקוראים את ספרי התנ"ך שלהם ומתפללים לכוח אלוהי, ריפוי חולים, וזכיית נפשות. למרות שדברים על פני השטח לא תמיד מסתדרים כל כך טוב כשם שראינו בעלילה כאן, חובה עלינו שלא לשכוח שבסופו של דבר העימות הגדול חייב להתרחש ולהתבטא, אבל הנצחון הסופי הוא שלנו, כי מה שישוע השיג עבור האנושות כולה בטוח.

סקילתו של סטפנוס

התלמידים לא היו היחידים שהתעמתו עם הממסד הדתי בימים המוקדמים של הקהילה. "סטפנוס, שְהִיָּה מְלֵא חֵסֶד וְגִבּוּרָה, עָשָׂה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים גְּדוֹלִים בְּקִרְבַּ הָעָם" (מעשה"ש 8: 6) גם הוא נאסר והובא לפניהם. עדותו היתה כל-כך משכנעת שמתנגדיו הפריחו דברי כזב וסיפורים מפלילים נגדו, שבגללם הוא נלקח באסורים לפני הסנהדרין (מעשה"ש 9-14: 6). במעשי שליחים 53-2: 7, נותן סטפנוס מסר חזק לאלו שהאשימו אותו. קיראו את מעשי השליחים 54: 7, אשר אומר כי הם "כִּשְׁמָעִם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה פְּעִסוּ עַד עֵמֶק לָפֶס"; כלומר, הם הורשעו במילותיו.

במעשי השליחים 41-37: 2, לאחר שנשמע כיפא טוען כנגדם האשמה דומה, אחרים הורשעו גם. מה היה ההבדל בתגובות להרשעה, ומה זה אומר לנו על כיצד לב נכנע מוכרע לפני אלוהים?

עד כה הצליחו השליחים לאתגר את המנהיגים מבלי גמול, אך כאשר ניסה סטפנוס לעשות את אותו הדבר, הוא נהרג על-ידי המון זועם. מותו של סטפנוס סימן את תחילתו של מאמץ מרוכז עלידי השטן לחסל את התנועה החדשה. עד נקודה זו, הוטרו וואימו חסידיו של ישוע, אבל סטפנוס היה הראשון שנהרג מות קדושים. אבל למה הם ציפו? אם יכול היה השטן להניע מנהיגים להרוג את ישוע, חסידיו בהחלט לא צריכים היו לצפות ליחס שונה מזה לעצמם. כמובן, שלכל אורך העימות הגדול שוב ושוב הביא ה' ניצחון ממה שנראה לעתים כתבוסה. זה לא היה שונה כאן.

"לאחר מותו של סטפנוס, נבחר שאול כחבר בסנהדרין בתמורה לחלק שנטל בעת שנסקל סטפנוס. במשך זמן מה הוא היה כלי מוכשר בידי של השטן להתמרד נגד בנו של אלוהים.

אבל בקרוב יהיה רודף בלתי נלאה זה היה מועסק בבניין הקהילה שלעת עתה היה עסוק בהריסתה. האחד שעצום הוא מהשטן בחר בשאול למלא את מקומו של סטפנוס שמת מות קדושים, לבשר ולסבול למען שמו, ולהפיץ למרחקים את בשורת הגאולה בדם קורבן המשיח" (אלן ג'יי וייט, מעשי השליחים, עמ' 102).

לפעמים אנו רואים את הטוב שנובע ממה שללא ספק היה רע בטבעו. וזה מצוין. אולם מה נעשה כאשר אנו לא רואים שום טוב נובע מהרוע אלא שלמעשה רק יותר רוע מתקיים?

שינוי עמדות

התלמידים לא רק שנאבקו בדעות קדומות שמנעו מהם להבין מה את מה שישוע לימד אותם, היו להם גם דעות קדומות לאומיות משותפות. אחת הדוגמאות לכך היא הסיפור של האישה השומרנית שממנה ביקש ישוע מים לשתייה. התלמידים הופתעו שהוא אפילו דיבר עם אישה (יוחנן 4: 27). דעות קדומות לאומיות באו לידי ביטוי גם בסיפור של קורנליוס, קצין מאה רומי מקיסריה. קורנליוס היה "חסיד ה'יה וינא אלהים" (מעשה"ש 10: 2), וכובד מאוד על-ידי האנשים המקומיים (פס' 22). מלאך הורה לו לשלוח לכיפא ביפו (פס' 22, 8-3).

בינתיים, ביפו, עלה כיפא על הגג להתפלל (עמ' 9). במקלט מפני השמש ומפני רוח הים הקרירה, הוא נינוח ומתחיל לחוש רעב, ובעודו ממתין למארחיו המכינים את ארוחת הצהריים, הוא רואה חזון מוזר. השמיים נפתחו ומשהו כמו מפרש ענק קשור בארבע פינותיו מורד. בתוך הבד מבחר יצורים שנחשבו בעיניו לטמאים, ושמהם הוא צוה להרוג ולאכול (פס' 14-11).

מה הייתה תגובתו של כיפא כאשר נאמר לו לאכול מזון 'טמא', ומה היה מסר החזון? מעשה"ש 12-29: 10.

בחזון זה מלמד אלוהים את כיפא לקח חשוב. ישנם אנשים היום שחושבים שזה הזמן שבו אלוהים שינה את תפריט התזונה האנושית כדי לאפשר לאנשים לאכול את כל מה שיתאוו לו. זה לא מה שכיפא קיבל מהחזון. ראשית הוא תוהה למה הכוונה; זה לא ברור בהתחלה (מעשה"ש 10: 17). כאשר שליחיו של קורנליוס הגיעו להסביר את משימתם, הרגיש כיפא אילוץ לחזור איתם (מעשה"ש 10: 22, 23). כאשר פוגש כיפא את קורנליוס, הוא מסוגל לספר לו את משמעות החזון. משיח הוא המושיע של כל העולם. גויים גם הם נפשות יקרות עבורם מות המשיח (מעשה"ש 10: 34-48). כיפא למד לקח שכולנו עדיין צריכים ללמוד. במשיח כל המחסומים נהרסו וההבחנה בין היהודים לגויים, בין כל האנשים, לא קיימת עוד, "אֵלָא בְּכָל עַם וְעַם מִי שְׁיֵרָא אוֹתוֹ וְעוֹשֶׂה צְדָק רְצוּי לְפָנָיו" (מעשה"ש 10: 35).

זה נחמד להאמין שכולנו אחד במשיח; זה מה שמלמדים כתבי הקודש. למרבה הצער, גם בקהילה לא תמיד אנו מרגישים זאת בלבנו, נכון? ראשית, כיצד נוכל להכיר מה הן הדעות הקדומות שבים אנו מחזיקים, ושנית, בכוחו של אלוהים, כיצד נוכל להיות מטהרים מדעות קדומות אלה?

חומר נוסף למחשבה: הסופר הרוסי פיודור דוסטויבסקי כתבעל חזרתו של ישוע לארץ, אך לא כפי שחזו כתבי הקודש. במקום זאת, בסיפור הבדוי הזה, חזר ישוע בעיצומה של האינקוויזיציה, כאשר מנהיגים דתיים השתמשו בכוחם לרוע. האינקוויזיטור הגדול עצר את ישוע, שבא כאיכר צנוע, והשליכו לצינוק. באותו לילה ביקר האינקוויזיטור את ישוע בכלא ונזף בו בחומרה על שנתן חופש לבני האדם. "במקום לקחת מבני האדם את החופש", הוא מצהיר, "אתה עשית את עשית את החופש שלהם גדול יותר מאי פעם! האם שכחת שהאדם מעדיף שלום, ואפילו מוות, מאשר חופש בחירה בידע שבין טוב ורע? אין דבר מפתה יותר לאדם מאשר חירות המצפון, אבל אין גורם גדול יותר של סבל." למרות החוצפה והציניות שלו, העלה איש הכמורה נקודה מעניינת. צא וראה מה שעשו בני האדם עם החופש שלהם. כאב, רוע, חטא, סבל ומוות-הכל נתעורר מהחופש, או נכון יותר, מניצול החופש לרעה. אבל אלוהים ברא אותנו כיצורים אוהבים, והדרך היחידה שאנו יכולים לאהוב היא אם נוצרנו עם רצון חופשי.

כל-כך הרבה מהעומות הגדול המתבטא בעולם מושפע ממה שאנשים עשו ועדיין עושים עם המתנה המקודשת אבל יקרה מאוד (קורבן המשיח חושף את העלות) של החופש. כפי שראינו השבוע, מספר אנשים שלפניהם הוצגה הבשורה, חזרו בתשובה ונתנו את לבם לישוע; בעוד שאחרים הגיבו בזעם ורצחו את השליח. חופש הוא מתנה יקרה, אבל אנו צריכים להיות כל-כך זהירים לגבי מה שאנו עושים עם החופש הזה.

שאלות לדיון:

1. ללא ספק הברית החדשה מדגישה את האחדות שיש לנו במשיח. זה רעיון בר עוצמה שהיה למהפכני בזמנו. לרוע המזל, אפילו עכשיו במאה ה-21, אחד מהרעות החולות הגדולות ביותר שעדיין קיימות הן דעות קדומות בקשר למוצא אתני, גזע ולאומיות. רק אלוהים יודע את ההיקף המלא של מה שרוע זה עשה. ולמרות שאנו מצפים לכך בעולם, מה בנוגע לקהילה, אפילו הקהילה שלנו? כיצד זה בא לידי ביטוי? מדוע סוג זה של יחס הוא כל-כך מנוגד להוראה הבסיסית של הבשורה?
2. לפעמים כולנו מרגישים מורשעים על-ידי רוח הקודש. כיצד אתה מגיב, כאשר הרשעה מגיעה? זה בלב שהעימות הגדול משתולל באמת. כיצד מגלות הבחירות שתעשו כאשר תורשעו על-ידי רוח הקודש באיזה צד אתם?